

parterne er ved at indgå en aftale om, at en part som en del af den aftalte løsning på en tvist skal udføre »sort arbejde« (og derved begå skatte- og momsunddragelse). Retsplejerådet finder, at dette princip er så væsentligt, at det udtrykkeligt bør lovfæstes.

Retsplejerådet anfører endvidere, at en part, der f.eks. måtte være utilfreds med retsmæglerens optræden eller lignende, på et hvilket som helst tidspunkt kan kræve retsmæglingen afsluttet, da deltagelse i retsmægling bygger på fuldstændig frivillighed. Hvis parten finder, at retsmæglerens optræden eller lignende giver anledning til det, kan han eller hun desuden rette henvendelse til den ret, der har udpeget den pågældende retsmægler til retsmæglingen. Hvis retsmægleren er domstolsjurist, vil det herefter være op til den pågældende retspræsident at afgøre, om der er grundlag for at anvende bestemmelsen i retsplejelovens § 48 om meddelelse af advarsel til en dommer, der gør sig skyldig i forsømmelse eller skødesløshed i embedsførelsen, idet denne bestemmelse efter Retsplejerådets opfattelse må antages også at gælde for domstolsjurister, der fungerer som retsmæglere. Er retsmægleren advokat, vil retten kunne orientere Domstolsstyrelsen om sagen med henblik på, at styrelsen kan vurdere, om der i givet fald er grundlag for at tilbagekalde antagelsen af den pågældende advokat som retsmægler. Efter omstændighederne må en sag om en advokatretsmæglers optræden mv. endvidere antages at kunne behandles af Advokatnævnet, jf. retsplejelovens § 147 b.

Efter Retsplejerådets opfattelse bør der ikke indføres detaljerede lovregler om retsmæglerens virke i de enkelte sager, da dette efter rådets opfattelse ville kunne medføre en u hensigtsmæssig begrænsning af retsmæglerens muligheder for at tilpasse sine mæglingstræbelser til den konkrete situation, hvilket igen ville medføre en risiko for en statisk retsmæglingssproces til skade for parterne. Retsplejerådet foreslår derfor ikke lovregler om retsmæglerens rolle ud over den ovenfor nævnte regel om, at retsmægleren i visse tilfælde er forpligtet til at afslutte retsmæglingen.

Der henvises til betænkningen side 154-157.

3.7.2. Justitsministeriet er enig i Retsplejerådets synspunkter og forslag, og lovforslaget er udformet i overensstemmelse hermed.

Det har i forbindelse med høringen over betænkningen været anført, at mæglerens virke i den enkelte sag bør være reguleret nærmere i lovtæksten. Justitsministeriet er imidlertid enig i Retsplejerådets betæneligheder ved en detaljeret lovregulering.

I forbindelse med høringen over betænkningen har det endvidere været anført, at der bør udarbejdes etiske retningslinjer for retsmægling.

Justitsministeriet er enig i, at det kan være hensigtsmæssigt at understøtte retsmæglingens ordning med etiske retningslinjer for retsmæglere. Domstolsstyrelsen vil, hvis lovforslaget vedtages, tage initiativ til udarbejdelse af sådanne etiske retningslinjer.

Der er i forbindelse med høringen over betænkningen også blevet peget på, at kvaliteten af retsmæglingens ordning bør sikres løbende, f.eks. ved evaluering, efteruddannelse mv.

Domstolsstyrelsen vil, hvis lovforslaget vedtages, tage initiativ til at udvikle retsmæglerens kompetencer løbende, f.eks. ved kurser, seminarer og ved etablering af erfaringsudvekslingsgrupper. Domstolsstyrelsen vil også inddrage retsmæglingens ordning i de brugerundersøgelser, som styrelsen med jævne mellemrum gennemfører med henblik på at belyse brugernes tilfredshed med domstolene.

3.8. Den nærmere fremgangsmåde ved retsmægling

3.8.1. Efter Retsplejerådets opfattelse er de retningslinjer om retsmægling, der gælder under forsøgsordningen med retsmægling, jf. pkt. 2.4 ovenfor, i det væsentlige tilstrækkelige og hensigtsmæssige.

Retsplejerådet anfører, at retten, når den skal tage stilling til, hvem der skal fungere som retsmægler i en konkret sag, skal sikre sig, at der ikke foreligger omstændigheder, der giver grund til at betvivle retsmæglerens upartiskhed. Efter Retsplejerådets opfattelse bør ingen kunne fungere som retsmægler, som ville være udelukket fra at dømme i sagen, og Retsplejerådet foreslår derfor, at retsplejelovens §§ 60 og 61 om inhabilitet skal finde tilsvarende anvendelse for retsmæglere, dvs. både domstolsjurister og advokater.

Retsplejerådet anfører, at det forhold, at en dommer har haft berøring med sagen under forberedelsen, som udgangspunkt ikke vil medføre, at den pågældende ville være afskåret fra at dømme i sagen. Selv om der ikke foreligger egentlig inhabilitet, bør retten dog efter Retsplejerådets opfattelse i almindelighed være tilbageholdende med at udpege en dommer som retsmægler, hvis dommeren under forberedelsen har taget stilling til anmodninger fra parterne, f.eks. i tilfælde, hvor en part fremsætter anmodning om forlængelse af fristen til at komme med et processkrift, hvilket modparten protesterer imod. Ved at undlade at udpege den pågældende dommer som retsmægler, vil man efter Retsplejerådets opfattelse kunne eliminere den risiko, der ellers kunne være for, at parterne blander virksomheden som dommer og retsmægler sammen.